

RECHTBANK
van
EERSTE AANLEG
te
BRUSSEL

RAADKAMER

BESCHIKKING

Wet van 15 december 1990

De raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel :

Gezien de stukken van de rechtspleging en meer bepaaldelijk de gelijkvormige kopie van het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken en het verzoekschrift, neergelegd ter griffie van de Raadkamer op 17/09/2007

in zake : Mevrouw [REDACTED], geboren op [REDACTED] 1978 te Liberia, van Liberische nationaliteit,

momenteel verblijvend in [REDACTED]

Gelet op het toezendingsbewijs van het ter post aangetekend schrijven, door de griffier verzonden op 17/09/2007 aan de verzoeker en aan de raadsman van verzoeker, evenals aan de heer Minister van Binnenlandse Zaken, zijn gemachtigde of zijn advocaat, waarbij plaats, dag en uur van verschijning voor de Raadkamer wordt bepaald ;

Gehoord M. DE CAMPS N., substituut-procureur des Konings, in zijn advies

Gehoord de verzoekster en haar advocaat Mter HELSEN Jan, die een stukkenbundel neerlegt,

* * *

Overeenkomstig artikel 72 van de Vreemdelingenwet heeft de Raadkamer een marginaal toetsingsrecht waarbij de Raadkamer de mogelijkheid heeft te onderzoeken of de maatregelen van vrijheidsberoving of tot verwijdering van het grondgebied in overeenstemming zijn met de wet.

Verzoekster voert aan dat beslissing tot heropsluiting in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge genomen op grond van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen', niet rechtsgeldig is tot stand gekomen nu deze niet ondertekend is door de minister of zijn gemachtigde.

De beslissing tot vrijheidsberoving is vervat in een document, welk tweemaal een quasi onleesbare, ingescande handtekening draagt, onder de onleesbare naam van de attaché van de minister van Binnenlandse zaken. De beslissing tot vrijheidsberoving van 07 september 2007 bevat een schijnbaar ingescande, elektronische handtekening met daaronder de vermelding B. M. of M. attaché

Luidens artikel 2, 1° van de wet van 9 juli 2001 'houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten' wordt onder het begrip 'elektronische handtekening' verstaan: 'gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie'.

Een dergelijke elektronische handtekening wordt volgens de bepalingen van artikel 2, 2° van dezelfde wet als 'geavanceerd' beschouwd wanneer zij bovendien voldoet aan de volgende eisen:

- § zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden,
- § zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren,
- § zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden,
- § zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord.

Aldus kan, zoals in casu, een bestand met een beeld van een gescande handgeschreven handtekening dat in een tekstverwerkingsdocument wordt geïmporteerd, beschouwd worden als een gewone elektronische handtekening (VAN EECKE, P., Bewijsrecht en digitale handtekeningen: nieuwe perspectieven, p. 259.). In dit geval is de werkelijke akte echter niet het afgedrukte document, doch wel het elektronisch origineel ervan. Het afgedrukte document is in dit geval te beschouwen als een niet (voor eensluidend afschrift) ondertekende kopie. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 schrijft echter nergens de ondertekening voor van het afschrift van de beslissing die aan de vreemdeling wordt overhandigd.

Evenwel is de roepasbaarheid van de elektronische handtekening, ter vervanging van de handgeschreven handtekening, beperkt. De invoering van de elektronische handtekening betekent niet dat deze zonder meer voor alle mogelijke rechtsregels kan worden toegepast (VAN EECKE, P., o.c., p. 236.).

Artikel 1322, tweede lid van het Burgerlijk Wetboek, zoals ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 20 oktober 2000 'tot invoering van het gebruik van telecommunicatiemiddelen en van de elektronische handtekening in de gerechtelijke en de buitengerechtelijke procedure', bepaalt weliswaar dat 'een geheel van elektronische gegevens dat aan een bepaalde persoon kan worden toegerekend en het behoud van de integriteit van de inhoud van de akte aantoonbaar kan voldoen aan de vereiste van een handtekening, doch deze bepaling voegt hier uitdrukkelijk aan toe dat deze enkel geldt 'voor de toepassing van dit artikel'.

Vermits de toepassing van artikel 1322 van het Burgerlijk Wetboek uitdrukkelijk beperkt is tot de onderhandse akten – zoals blijkt uit de aanhef van alinea 1 van dit artikel alsook uit de bovenvermelde titel '§ 2. De onderhandse akte' – is de toepassing van de elektronische handtekening uitgesloten voor wat betreft de authentieke akten (DUMORTIER, J. en VAN DEN BYNDE, S., De juridische erkenning van de elektronische handtekening in België, Computerrecht, 2001/4.).

Vermits akten uitgaande van de overheid bezwaarlijk als onderhandse akten kunnen worden beschouwd, is het opstellen van een dergelijke akte in een louter elektronische vorm in de huidige stand van de wetgeving uitgesloten.

Alleen reeds op grond van deze vaststelling is het verzoek gegrond.

Bovendien bepaalt artikel 4, § 4 van de wet van 9 juli 2001: 'Onverminderd de artikelen 1323 en volgende van het burgerlijk wetboek wordt een geavanceerde elektronische handtekening, gerealiseerd op basis van een gekwalificeerd certificaat en aangemaakt door een veilig middel voor het aanmaken van een handtekening, geassimileerd met een handgeschreven handtekening ongeacht of deze handtekening gerealiseerd wordt door een natuurlijke dan wel door een rechtspersoon.'

Bijgevolg is enkel de 'geavanceerde' elektronische handtekening, voorzien van een 'gekwalificeerd certificaat' in de zin van artikel 2, 4° van deze wet en 'aangemaakt door een veilig middel voor het aanmaken van een handtekening' (artikel 2, 7°) van rechtswege gelijkgesteld met de handgeschreven handtekening.

Vermits in casu geen sprake is van een gekwalificeerd certificaat, noch is aangetoond dat gebruik werd gemaakt van een veilig middel, kan enkel sprake zijn van een gewone elektronische handtekening.

Artikel 4, § 5 van de wet van 9 juli 2001 bepaalt weliswaar dat aan een elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid kan worden ontzegd louter en alleen omwille van de afwezigheid van een gekwalificeerd certificaat of wegens het feit dat geen gebruik gemaakt werd van een veilig middel. In geval van berusting zal de rechter echter de waarde van een gewone elektronische handtekening dienen te beoordelen, daar waar zulks bij een geavanceerde elektronische handtekening is uitgesloten (CORNELIS, L. en HOFSTRÖSSLER, P., De totstandkoming van overeenkomsten via internet, in BYTTEBIER, K., FELTKAMP, R. en JANSSENS, R. (ed.), Internet & Recht, Maklu, 2001, nr. 53, p. 120.).

Er moet dan worden nagegaan of de elektronische handtekening aan één bepaald persoon kan worden toegerekend en het behoud van de integriteit van de inhoud van de akte aantoot (STORME, M., De invoering van de elektronische handtekening in ons bewijsrecht - een inkadering van en commentaar bij de nieuwe wetsbepalingen, R.W., 2000-2001, 1520, randnummer 49.).

De elektronische handtekening laat in casu niet toe de ondertekening toe te rekenen aan een bepaalde persoon, nu deze handtekening onleesbaar is. De toerekenbaarheid van de elektronische handtekening vereist dat er voldoende redelijke garanties bestaan dat de elektronische handtekening ook daadwerkelijk door een bevoegd persoon is geplaatst. Zoals verzoeker terecht opwerpt, is a priori niet uit te sluiten dat het eenvoudige elektronische bestand door een derde aan de - elektronische - beslissing werd gevoegd.

In casu laat de Dienst Vreemdelingenzaken na overtuigingstukken bij te brengen met betrekking de beveiliging van de elektronische handtekening en betreffende de identificatie van de ondertekenaar, zodat de Raadkamer in het ongewisse blijft over wie de maatregel tot vrijheidsbeneming heeft genomen, nu niet vaststaat dat het om een beveiligde elektronische handtekening gaat en de naam van de ambtenaar onvoldoende leesbaar is.

Hetzelfde geldt voor het behoud van de integriteit van de akte. De bewering dat het document, na het plaatsen van de elektronische handtekening niet meer gewijzigd kan worden, wordt evenmin aangetoond. Het behoud van de integriteit van de akte dient trouwens uit de elektronische handtekening zelf te volgen, zoals blijkt uit de lezing van artikel 1322, 2° lid van het burgerlijk wetboek.

Vermits in casu de genomen maatregel een vrijheidsberoving betreft moet, mede ingevolge artikel 12 van de Grondwet, de naleving van de wettelijke voorschriften strikt worden gecontroleerd. Aangezien in casu de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing onvoldoende is gewaarborgd, is het verzoek gegrond.

OM DEZE REDENEN
DE RAADKAMER

Gelast op artikel 5 van de wet van 20/04/1874, gewijzigd door de wet van 13/03/1973, artikel 94 van het gerechtelijk wetboek, de artikelen 11 tot 13, 16, 31, tot 37, 41 van de wet van 15/06/1935, de artikelen 7, 25, 27, 54, 67, 71 en 72 van de wet van 15/12/1980;

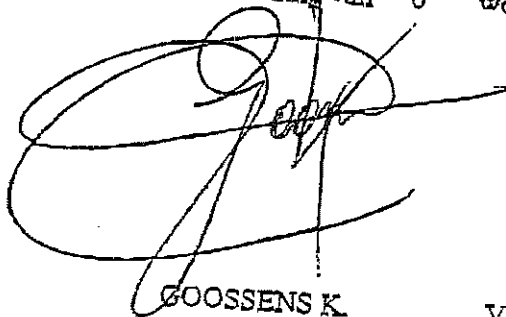
Verklaart het verzoekschrift ontvankelijk en gegrond.

Verzoekster wordt aldus in vrijheid gesteld;

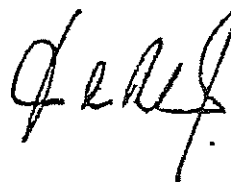
De Nederlandse taal werd gebruikt voor de rechtspleging ;

Aldus gewezen in de raadkamer te Brussel, op 20/09/2007
door M. VAN BOSTRAETEN H. alleenzittend, toegevoegd rechter,
bijgestaan door afg. adjunct-griffier
Mw GOOSSENS K.

Goedgekeurd de doornaling van 0 woorden en 0 lijnen.

GOOSSENS K.

VAN BOSTRAETEN H.